

Bemærkninger til forslaget

Kriminalisering af arbejdsconflikter er set tidligere i historien. Loven om værn for erhvervs- og arbejdsfriheden fra 1929 kriminaliserede bl.a. organiserede arbejderes kamp for at hindre uorganiserede i at arbejde. Ophævelsen af denne lov var Socialdemokratiets mærkesag. Det lykkedes først i 1937.

Ved Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 30. juni 1976 (jf. Samling af Ministerielle Skrivelser m.v. 1976 side 55) – det såkaldte blokadecirkulære – med en ny fortolkning af normalpolitivedtægtens § 3 kriminaliseres brugen af blokade i arbejdsconflikter, idet fortolkningen i blokadecirkulæret anvendes til at bryde blokader af virksomheder, uanset at blokaden alene sker ved opstilling af personer, der virker afspærrende blot ved deres massive fysiske tilstedeværelse.

Blokade er den eneste måde, strejkende og fritstilte arbejdere kan demonstrere, at det er deres arbejde, og at andre ikke skal udføre arbejdet, før konflikten er løst.

At tvinge politiet til at tage parti i en sådan konflikt gennem en bestemt fortolkning af normalpolitivedtægten skaber store problemer og har ofte som konsekvens, at arbejdsconflikten eskaleres, så det bliver umuligt for parterne at finde en løsning.

Dertil kommer, at et politiindgreb mod en blokade af de blokerende arbejdere må opfattes som et ensidigt indgreb mod dem. Det kan derfor ikke undgås, at der meget nemt kan vokse en generel mistillid til politiet op hos store grupper af arbejdere, der har været i konflikt, en mistillid, der bygger på, at politiet hver gang optræder som modstanderens redskab.

Også fra politiets side har man påpeget det uønskelige i denne situation.

Med dette beslutningsforslag lægges der op til, at blokadecirkulæret trækkes tilbage, så der igen – som før 1976 – bliver tale om et konkret politimæssigt skøn som forudsætning for en eventuel indgriben i en faglig blokade.